

Trobada Foundation for European Progressive Studies (FEPS)

Barcelona, 16 d'abril de 2026.

Bon dia, amigues i amics,

Sigueu benvinguts a la seu del Partit dels Socialistes de Catalunya que acull també la Fundació Rafael Campalans.

Aquesta casa ha viscut una llarga trajectòria plena, com és lògic, d'encerts i errors. De grans victòries i també de retrocessos electorals. Però és una casa sòlida. Robusta. L'anàlisi, la reflexió, la solidaritat interna, la capacitat de diàleg i de negociació amb d'altres i la tenacitat d'una organització compromesa amb el progrés social són els ingredients d'aquesta fortalesa.

El Partit dels Socialistes de Catalunya ha estat, i és, una formació política cabdal per a aquest país. Ho ha estat en la lluita contra el franquisme. Ho ha estat en la transició democràtica. Ho ha estat fent possibles els governs d'Espanya presidits per Felipe González, per José Luis Rodríguez Zapatero i per Pedro Sánchez. Ho ha estat presidint, també, els governs de Catalunya, com ara, amb el president Salvador Illa.

Deixeu-me dir que en tota aquesta trajectòria ens hem sentit acompanyats, des de sempre, pels socialdemòcrates europeus. No és una afirmació retòrica: estem molt agraïts per aquesta complicitat.

=

Per a nosaltres és un motiu d'orgull acollir aquest seminari i, més enllà de la reunió d'avui, formar part d'aquesta gran iniciativa de la *Global Progressive Mobilisation*.

El seminari d'avui, que forma part de l'agenda NEXT LEFT i organitzat per la FEPS, amb la col·laboració del **Renner Institut** és una molt bona iniciativa. Aquesta activitat, així com la *Global Progressive Mobilisation* són una magnífica oportunitat per llançar un crit d'esperança i de compromís.

És la nostra manera de dir, alt i clar: "no ens resignem".

=

Estem passant, certament, per uns moments molt difícils i molt perillosos.

Veiem com Rússia manté la seva agressió expansionista sobre Ucraïna i com la Unió Europea té grans dificultats per garantir la pau i la integritat territorial d'un país que malda per formar part de la nostra organització.

Veiem com un aliat tradicional dels europeus configura una estratègia per debilitar-nos, per ocupar Groenlàndia, per posar en dubte la nostra pròpia cohesió territorial i per posar en dificultats el comerç i la cooperació transatlàntica.

Veiem com el genocidi a Palestina, que no es pot justificar malgrat la criminal agressió de Hamàs, segueix davant la nostra impotència.

Veiem com la guerra absurda d'EEUU i Israel a Iran pot escalar fins a límits inaudits

Veiem com, a més dels milers de víctimes civils innocents, es posa en perill l'economia global, la seguretat de la cadena de subministres i el deteriorament dels sistemes productius d'Europa i d'Àsia. També dels EEUU.

No. No estem en un bon moment.

És veritat que les coses poden millorar i canviar de signe. Com hem vist aquest passat diumenge a Hongria, amb la derrota d'Orbán i el que pot ser el retorn a la lògica democràtica i europeïsta.

O com hem vist també amb la creixent onada crítica del poble i les institucions americanes davant els riscos autoritaris del seu president.

Sabem que som capaços de reaccionar i d'obrir una nova etapa de reformes i de progrés al món.

=

No cal que m'allargui fent l'inventari de temes que seran objecte d'anàlisi al llarg d'aquests tres dies de treball. Faig només unes breus referències: La ruptura del multilateralisme, la posada en qüestió dels organismes que han assegurat dècades de progrés i solidaritat global, el negacionisme davant la crisi climàtica, el nou proteccionisme antiliberal que amenaça el comerç mundial, el poder il·limitat de les noves oligarquies tecnològiques, les noves tendències imperialistes articulades en àrees d'influència basades en l'ús de la força, la desqualificació de les vies diplomàtiques...

=

Està en joc, en realitat, el model democràtic de convivència que tants progressos ha portat a la Humanitat. Un model, que amb les seves mancances i limitacions, ha significat els majors avenços en la lluita contra les desigualtats socials i en favor de les llibertats individuals i col·lectives. Un model basat en l'íntima convicció que totes les persones, sense distinció d'origen, raça, llengua, religió, sexe o filiació política són essencialment igual en drets i en deures.

Quan tot això es posa en qüestió, quan no som capaços de dibuixar un futur clar per als ciutadans i les ciutadanes, creix la por, la incertesa i el desànim.

Quan tot això passa, correm el risc de veure créixer la desconfiança en les institucions democràtiques que, sense aquesta confiança perden legitimitat. És el que busca, precisament, l'extrema dreta o els nous doctrinaris d'una llibertat que és només per als poderosos.

=

Tenim una immensa responsabilitat, col·lectiva, mancomunada, de demostrar que hi ha camí per canviar aquesta deriva ultraliberal i antidemocràtica que amenaça el nostre món, l'uropeu, i tota la resta.

Nosaltres no volem ser l'esquerra que es conforma a tenir raó. L'esquerra que per assegurar la seva raó es va encongint més i més fins a ser esclau de la doctrina i d'una visió ideològica que impedeix entendre els canvis que se succeeixen al món.

Nosaltres no ens conformem a tenir raó: volem compartir-la, contrastar-la i, en qualsevol cas, posar-la al servei de les transformacions que fan possible fer camí i millorar la vida de la gent.

Nosaltres volem ser l'esquerra útil, propositiva i inclusiva. Una esquerra que sap que la millor manera de defensar el model europeu de benestar social, de democràcia i de llibertats és duent a terme les polítiques públiques que contribueixen a lluitar contra les desigualtats.

Nosaltres, de tots els racons d'Europa, sabem que els problemes que tenim al davant són greus, difícils d'encarar. Però parlant-ne entre nosaltres ens adonem que en realitat són problemes compartits. Que no es poden abordar simplement des d'una perspectiva nacional. Sabem que per

resoldre'ls, i per resoldre també els respectius problemes domèstics, és imprescindible una perspectiva europea.

Hem de fer-los front parlant clar. Confrontant amb l'extrema dreta i els aficionats a les autocràcies.

Dient "no a la guerra" amb convicció i, al mateix temps, amb els compromisos necessaris per reforçar les capacitats de defensa del nostre continent i les reformes necessàries a Europa per garantir la nostra autonomia estratègica i la continuïtat del nostre model social.

Com deia a l'inici: "no ens resignem".

Per això hem d'explicar-nos, debatre, convèncer i teixir complicitats.

Per això hem de ser capaços de ser tenaços amb nosaltres mateixos i generosos amb qui ens poden ajudar a canviar les coses i a assegurar la continuïtat de les polítiques progressistes.

Repeteixo, benvinguts a Barcelona i a Catalunya, esteu a casa vostra.

Moltes gràcies i bona feina.